

Zijn: de echte waarheid.

Sinds het begin der tijden is de mens op zoek naar waarheid, naar God, naar eenheid, naar harmonie, naar het Goede zijn en doen. Of kortweg naar het Zijn: zijn diepste ideaal. Waarom is hij daar naar op zoek? Het antwoord is simpel. Omdat het bestaat en hij ervan afgescheiden is. Want als dat niet het geval zou zijn, dan zou hij er niet naar op zoek zijn. Hoe is het mogelijk dat waarheid bestaat en de mens ervan afgescheiden is? Dit is mogelijk omdat het universum zich manifesteert in dualiteit en singulariteit. Of anders gezegd in materie en geest, in deel (delen) en geheel, in ruimte en tijd en ruimte- en tijdloosheid, in oorzaak en gevolg en alles hangt met alles samen. Een manifestatie die in de mens is waar te nemen als gedachten en gevoelens en het Ware Zelf als zijnde de innerlijke waarnemer, het bewustzijn, van gedachten en gevoelens, als één zijn met gedachten en gevoelens en één zijn met het Ware Zelf, of kortweg als ego en Zijn. Op grond van deze manifestatie kunnen we concluderen dat de mens tot op heden de gevangene was van de dualiteit oftewel zijn ego was. En dus afgescheiden was van de singulariteit die, zoals hiernavolgend blijkt, inherent is aan het Zijn. Het waarom van deze afgescheidenheid is een raadsel, maar gezien het verlangen van de mens naar singulariteit kan worden gesteld dat het de les van het leven, de bedoeling van de evolutie is. Verder kunnen we concluderen dat dualiteit geen waarheid maar alleen schijnwaarheid kan bevatten omdat naast de waarheid van de ene pool zich altijd de waarheid van de andere bevindt en omdat alles wat vast lijkt vanwege het onzekerheidsprincipe ervan schijnvast is. En dat mede op grond hiervan alleen waarheid en daarmee het Zijn is te vinden in de eenpoligheid van de singulariteit.

Hoe heeft de mens tot op heden getracht waarheid te vinden oftewel de singulariteit te realiseren?

Als gevolg van het gevangen zijn in de dualiteit en tegelijk het verlangen naar de singulariteit heeft de mens zich voor het realiseren van de singulariteit gericht op het vermijden en bestrijden van de tegenstellingen oftewel op disharmonie. Een aanpak die onsuccesvol is omdat de tegenstellingen inherent zijn aan het onuitwisbare materie-aspect van het leven en singulariteit vanwege de eenpoligheid ervan intrinsieke harmonie is. Gezien het feit dat de gevangenschap van de dualiteit gelijk staat aan het één zijn met gedachten en gevoelens oftewel aan ego-zijn, bestaat dit vermijden en bestrijden uit het handelen vanuit c.q. de zelfsturing van de gedachten en gevoelens die als gevolg van de confrontatie met de tegenstellingen worden ervaren. Of anders gezegd de gedachten en gevoelens vermijden en bestrijden de gedachten en gevoelens. Dit betekent dat de mens, die nu nog zijn ego is en dat geldt voor vrijwel ieder mens, in gevecht is met zichzelf. Gezien het feit dat dit gevecht geen singulariteit en daarmee het gewenste effect kan opleveren, blijft dit gevecht de mens gevangen houden in de dualiteit en blijft hij derhalve op zoek naar de singulariteit. Concreet betekent dit dat bijvoorbeeld angst, als zijnde een onderdeel van het ego, zichzelf in stand houdt door zichzelf alsmede de oorzaken ervan te vermijden en te bestrijden. Tot op heden heeft dit gevecht zich in grote lijnen voltrokken door de aanname en de toepassing van de schijnsingulariteit oftewel de schijnwaarheid, de schijngoddelijkheid, de schijneenheid, de schijnharmonie die door de instituties religie, ideologie en wetenschap werden geleverd in de vorm van als dogma te hanteren normen, waarden, wetten, regels, middelen en methoden. Gesterkt door het oorzaak en gevolg aspect van de dualiteit c.q. de materie en het daaruit voortkomende idee dat het leven en daarmee ook de mens als een machine in elkaar zit en dus maakbaar is, heeft de mens deze schijnwaarheden ingezet om het gevecht met zichzelf te kunnen voeren. Dit in de hoop dat ooit de ideale en daarmee door ieder mens aangenomen normen, waarden, wetten, regels, middelen en methoden gevonden zullen worden en daardoor het gevecht gestaakt en de singulariteit gerealiseerd zal zijn.

Is de tot op heden aangewende methode eindig?

Dit gevecht zou altijd zo doorgedaan zijn ware het niet dat het een gevecht is van (het ego van) de mens met zichzelf dat alleen maar verloren kan worden, dus contraproductief is. Dit houdt in dat dit gevecht zal leiden tot een existentiële crisis, tot de bedreiging van het voortbestaan van de mens als zodanig, en dus eindig is. Die

crisis lijkt zich nu te voltrekken in de vorm van de verharding van de samenleving waarin de mens zelfs zichzelf opoffert (individueel zelfmoordterrorisme) en in de vorm van de apocalyptische toestand van het milieu die het voortbestaan van de mensheid als geheel bedreigt (collectief zelfmoordterrorisme). Tevens zou het gevecht altijd doorgegaan zijn als er niet ook een evolutionaire toename van het bewustzijn, dus van het contact met de singulariteit, van de mens zou zijn die in zijn Ware Zelf huist. Een toename die duidelijk waarneembaar is dankzij de globalisering en de individualisering die de mens bewust maakt van zijn deel- en geheelzijn (global citizenship). En hem zowel moreel als maatschappelijk op zichzelf terugwerpt waardoor hij zich ondanks de tegenwerking van de moralisten (de schriftgeleerden) ontdoet van de schijnwaarheden, de dogma's, van het ego alsmede van de bijbehorende instituties. Vandaar de crisis der instituties zoals de leegloop van de kerken, de kloof tussen burger en politiek en het betekenisverlies van (bèta) kennis. En vandaar de wil van de mens zichzelf te zijn en zijn naarstig zoeken naar echtheid en zingeving.

Wat nu?

Deze combinatie van existentiële crisis en zelfbewustwording biedt de mens de kans zich bewust te worden van zijn ego en van het gevecht dat die met zichzelf voert. En daarmee de kans het gevecht te staken en zich zodoende te bevrijden uit de dualiteit en één te worden met de singulariteit. Kortom, de kans het Zijn als zijnde zijn diepste ideaal, te realiseren. De mens **heeft** dan niet langer waarheid (in pacht), maar **is** Waarheid. Dit houdt in dat hij zich heeft bevrijd van de meerpuntige en intrinsiek dualistische oftewel disharmonieuze wil van zijn ego en één is geworden en daarmee over heeft gegeven aan de eenpuntige en intrinsiek singuliere oftewel harmonieuze wil van zijn Ware Zelf die gelijk staat aan de Wil van het Geheel, God, Allah en alle andere namen die daarvoor zijn. Een Wil die niet te kennen maar wel te ervaren is als een impuls tot manifestatie in het hier en nu die voor ieder mens uniek is en bekend staat als onbevanging, spontaniteit of "go with the flow". En ervaren wordt als "zijn wie je echt bent", als volmaakte vrijheid en verantwoordelijkheid, als in vrede zijn (met alles), als in balans zijn, als het Goede zijn en doen, als wijsheid. Kortom als Zijn.

Zijn met het Zijn de problemen opgelost?

Problemen zijn niet anders dan de ervaring van een situatie als probleem. Die ervaringen zijn er om het Zijn te bereiken. Doen we met de ervaringen dat wat tot het Zijn leidt, dan worden de problemen steeds minder als probleem ervaren en verdwijnt deze ervaring uiteindelijk. Dan is er harmonie met alles en zijn de problemen derhalve echt opgelost. Het "probleem" dat voorheen als probleem werd ervaren lost daardoor vanzelf op, hoeft niet langer opgelost te worden of is makkelijker oplosbaar. Simpelweg omdat zijnsontwikkeling de toestand is waarin de mens in overeenstemming is met (de wil van) het leven zelf, het Geheel, God, Allah, enz.

Hoe wordt het Zijn gerealiseerd?

In het licht van het voorgaande spreekt het vanzelf dat de mens het Zijn alleen kan realiseren door zich daadwerkelijk vrij te maken van het ego en diens wil en één te worden met het Ware Zelf en de Wil daarvan. Iets wat alleen kan door het gevecht te staken. Dus door de gevoelens te accepteren puur zoals ze zijn en deze tot op de bodem, het punt van bevrijding ervan, te doorvoelen (toelaten=bevrijden). En door geen gevolg te geven aan de in gedachten gevatte wil ervan die deze gevoelens in stand wil houden door ze te vermijden en te bestrijden. Dan zal blijken dat het leven precies die gevoelens laat ervaren die nodig zijn om het Zijn te realiseren. En dat met de realisering van het Zijn de hoogst individuele goddelijke waarheid oftewel de echte waarheid gevonden is die voorbij de schijnwaarheid van religie, ideologie en wetenschap gaat.

Cor Bijl

Oprichter van NLbe, Nederlands instituut voor zijnsontwikkeling.

Tel. 050-5736072 GSM 06-20513190 E-mail cor.bijl@nlbe.nl Website www.nlbe.nl